

ΕΤΟΣ 60όν

12 Αυγούστου 2012

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 33 (3089)

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΣΕΛΗΝΙΑΖΟΜΕΝΟΥ

Θεία μακαριότητα και ανθρώπινο δράμα

Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός βρισκόμενος πάνω στή γῆ καί συνναστρεφόμενος μέ τούς ἀνθρώπους ζοῦσε ταυτόχρονα καί τή θεία μακαριότητα καί τό ἀνθρώπινο δράμα. Ἦταν καί στό θρόνο τοῦ Πατέρα του καί στόν παράδεισο καί μέσα στό θεῖο φῶς, ἀλλήλα ἐπίσης καί μέσα στόν ἄδη καί στόν ὠκεανό τῶν θλίψεων τῆς ἀνθρωπότητας. Ἡ ἀπέραντη θεϊκή χαρά καί ὁ ἀβάσταχτος πόνος γιά τίς ἀμαρτίες τῶν ἀνθρώπων συνυπῆρχαν μέσα του. Ἔτσι, ἀγκαλιάζε καί ἀγκαλιάζεται τά σύμπαντα μέ τή συμπάσχουσα θεϊκή του ἀγάπη.

Πάνω στό ὄρος Θαβῶρ ἀποκάλυψε λίγο σέ τρεῖς μαθητές του τήν αἰώνια θεϊκή του δόξα, ἐνῶ ὅταν κατέβηκε ἀπό τό ὄρος ἀντίκρισε τήν ἀνθρώπινη τραγωδία σέ ὄλο της τό μεγαλεῖο. Συνάντησε ἕναν ὀλιγόπιστο πατέρα, ἕνα νέο κατεχόμενο ἀπό φοβερό δαιμόνιο καί ἕνα πλῆθος ἀνθρώπων πού μέ φιλοκατήγορη διάθεση σχολίαζε τήν ἀνικανότητα τῶν Ἀποστόλων νά βγάλουν τό πονηρό πνεῦμα.

Τό διπλό αὐτό βίωμα τῆς χαρᾶς καί τοῦ πόνου ἀποτελεῖ τήν οὐσία καί τήν κυριότερη ἔκφραση τῆς γνήσιας ἀγάπης. Ἔτσι θέλει ὁ Θεός νά εἶναι ὁ ἀνθρώπος πάνω στή γῆ· ἀπαλλαγμένος ἀπό τήν ἀμαρτία νά κατατρυφᾷ στή χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί τή θεϊκή εἰρήνη, καί γεμάτος ἀγάπη πρὸς ὄλους τούς ἀνθρώπους καί ὄλη τήν κτίση νά χύνει καθημερινά αἶμα γιά τή σωτηρία τους.

Σέ αὐτή τήν τέλεια ἀγάπη ὀδηγοῦσε παιδαγωγικά τούς μαθητές του ὁ Ἰησοῦς. Ἀνεβάζοντάς τους στήν κορυφή τοῦ ὄρους, τούς κατέστησε θεατές τοῦ μεγαλεῖου τῆς ἀνθρώπινης φύσης μέσα στό φῶς τοῦ Θεοῦ. Κατεβάζοντάς τους ἀπό τό Θαβῶρ, τούς ἔδειξε τήν τραγικότητα τῆς ἀνθρωπότητας κάτω ἀπό τήν ἐξουσία τῶν δαιμόνων. Θεραπεύοντας μέ ἕναν λόγο τόν νέο, τούς παρηγόρησε μέ τήν εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ πρὸς τούς ἀνθρώπους. Προλέγοντάς τους τά φρικτά του πάθη καί τό σταυρικό θάνατο, τούς γέμισε μέ λύπη γιά τήν ἀσπλα-

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ματθ. ιζ' 14-23)

Ἡ θεραπεία τοῦ σεληνιαζόμενου νέου

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἄνθρωπός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ, γονυπετῶν αὐτῷ, καὶ λέγων· Κύριε, ἐλέησόν μου τὸν υἱόν, ὅτι σεληνιαζεται, καὶ κακῶς πάσχει· πολλάκις γὰρ πίπτει εἰς τὸ πῦρ, καὶ πολλάκις εἰς τὸ ὕδωρ. Καὶ προσήνεγκα αὐτὸν τοῖς μαθηταῖς σου, καὶ οὐκ ἠδυνήθησαν αὐτὸν θεραπεῦσαι. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν· ὦ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη, ἕως πότε ἔσομαι μεθ' ὑμῶν; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; Φέρετέ μοι αὐτὸν ὧδε. Καὶ ἐπέτιμην αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐξῆλθεν ἀπ' αὐτοῦ τὸ δαιμόνιον· καὶ ἐθεραπεύθη ὁ παῖς ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης. Τότε προσελθόντες οἱ μαθηταὶ τῷ Ἰησοῦ κατ' ἰδίαν, εἶπον· Διὰ τί ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· Διὰ τὴν ἀπιστίαν ὑμῶν. Ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, ἐὰν ἔχητε πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως, ἐρεῖτε τῷ ὄρει τούτῳ· Μετάβηθι ἐντεῦθεν ἐκεῖ, καὶ μεταβήσεται· καὶ οὐδὲν ἀδυνατήσει ὑμῖν. Τοῦτο δὲ τὸ γένος οὐκ ἐκπορεύεται, εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ. Ἀναστρεφομένων δὲ αὐτῶν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Μέλλει ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοσθαι εἰς χεῖρας ἀνθρώπων· καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐγεροθήσεται.

χνία καὶ ἀγνωμοσύνη τῶν ἀνθρώπων. Προφητεύοντας τέλος τὴν ἀνάστασή του, ἀσφάλισε τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιά τους μέ τῆ βεβαία ἐλπίδα πρὸς τὸν ἐλεήμονα Θεό. Τὸ ἀποκορύφωμα τῆς παιδαγωγίας αὐτῆς θά εἶναι ἡ Πεντηκοστή. Τότε οἱ μαθητὲς γέμισαν ἐξ ὀλοκλήρου ἀπὸ τῆ θεϊκῆς δόξης καὶ αἰωνιότητα, ἀλλὰ ταυτόχρονα ἔλαβαν τὴ δύναμη τῆς ἀγάπης, ὥστε νά πορευθοῦν σέ ὅλα τὰ ἔθνη καὶ συμμετέχοντας στίς ποικίλες θλίψεις τῶν ἀνθρώπων, νά τοὺς ἀρπάξουν ἀπὸ τὴν πλάνη, τὴν ἀμαρτία καὶ τὸ διάβολο, καὶ νά τοὺς καθιστοῦν υἱοὺς Θεοῦ καὶ κληρονόμους τῆς αἰώνιας βασιλείας.

Ὁ ἄπιστος πατέρας

Ἡ κύρια αἰτία πού δέν μπόρεσαν οἱ μαθητὲς τοῦ Κυρίου νά θεραπεύσουν τὸ νέο ἦταν ἡ ἀπιστία τοῦ πατέρα. Ἐλλήσωσε τὸ γεγονός ὅτι ὁ υἱὸς του ἀπὸ πολὺ μικρῆ ἡλικία καταλήφθηκε ἀπὸ δαιμόνιο, δείχνει ὅτι οἱ γονεῖς του δέν εἶχαν προσεκτικὴ ζωὴ. Διαφορετικὰ δέν θά μπορούσε τὸ φοβερὸ δαιμόνιο νά πειράξει τὸ παιδί σέ μιά ἡλικία, τὴν ὁποία χαρακτηρίζει ἡ ἀθωότητα καὶ ἡ ἠλιψία μεγάλων ἀμαρτιῶν. Παρόλα αὐτὰ ὁ πατέρας δέν ἔχει συναίσθηση τῆς εὐθύνης του καὶ κατηγορεῖ δημοσίως τοὺς Ἀποστόλους γιὰ τὸ ὅτι δέν μπόρεσαν νά βγάλουν τὸ ἀκάθαρτο πνεῦμα. Γι' αὐτὸ ὁ Ἰησοῦς τὸν ἐπιτιμᾷ, καὶ μαζί μέ αὐτόν ἐπιτιμᾷ καὶ ὄλους τοὺς παρευρισκομένους, διότι ἀρκετοὶ ἀπὸ αὐτοὺς εἶχαν σκανδαλισθεῖ καὶ ἔκαναν κακοὺς λογισμούς γιὰ τοὺς μαθητὲς. Συγκεκριμένα, τοὺς χαρακτήρισε ἄπιστη καὶ διεστραμμένη γενιά, φανερώνοντας ὅτι αὐτοὶ κυρίως ἔφταιγαν, λόγῳ τῆς ἀπιστίας καὶ τοῦ διεστραμμένου φρονήματός τους. Ὁδγώντας λοιπὸν τὸν πατέρα σὴ συναίσθηση τῆς ἐνοχῆς του καὶ κἀνοντάς τον νά

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸν κάποιος ἄνθρωπος ἐπλησίασε τὸν Ἰησοῦ καί, γονατιστός, τοῦ ἔλεγε, «Κύριε, ἔλεψε τὸ παιδί μου, διότι σεληνιάζεται καὶ ὑποφέρει πολύ. Πολλές φορές πέφτει στὴ φωτιά καὶ πολλές φορές στό νερό. Καί τὸν ἔφερα εἰς τοὺς μαθητὰς σου ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν νὰ τὸν θεραπεύσουν». Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε, «ἽΩ γενεὰ ἄπιστη καὶ διεστραμμένη, ἕως πότε θὰ εἶμαι μαζί σας; Ἔως πότε θὰ σᾶς ἀνέχωμαι; Φέρετέ μου αὐτὸν ἐδῶ». Καὶ ἐπέπληξε αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἐβγήκε ἀπ’ αὐτὸν τὸ δαιμόνιον καὶ ἐθεραπεύθηκε τὸ παιδί ἀπὸ τὴν ὥραν ἐκείνην. Τότε ἦλθαν οἱ μαθηταὶ εἰς τὸν Ἰησοῦν ἰδιαιτέρως καὶ τοῦ εἶπαν, «Γιατί ἐμεῖς δὲν μπορέσαμε νὰ τὸ βγάλωμε;». Ὁ δὲ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε, «Ἐξ αἰτίας τῆς ἀπιστίας σας. Σᾶς βεβαιῶ, ἐάν ἔχετε πίστιν σάν τὸν σπόρο τοῦ σιναπιοῦ θὰ πῆτε εἰς τὸ βουνό αὐτό, “Μετατοπίσου ἀπ’ ἐδῶ ἐκεῖ”, καὶ θὰ μετατοπισθῆ καὶ τίποτε δὲν θὰ σᾶς εἶναι ἀδύνατον. Τοῦτο δὲ τὸ γένος δὲν βγαίνει παρά μέ προσευχὴν καὶ νουσιείαν». Ὅταν δὲ περιεφέροντο εἰς τὴν Γαλιλαίαν, τοὺς εἶπεν ὁ Ἰησοῦς, «Ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου μέλλει νὰ παραδοθῆ σέ χέρια ἀνθρώπων. Καὶ θὰ τὸν φονεύσουν καὶ κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν θὰ ἀναστῆθῆ».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

ὁμολογήσει δημοσίως τὴν ὀλιγοπιστία του, βρῆκε μέσα του τόπο, ὥστε νὰ ἐνεργήσῃ ἡ θεία χάρη, δίχως νὰ παραβιάσῃ τὴν ἐλευθερία του. Στὴ συνέχεια μέ ἓναν ἀπλὸ λόگو του θεράπευσε τὸ νέο.

Ἡ πίστη ὡς «κόκκος σινάπεως»

Ἐπειδὴ οἱ μαθητὲς φοβήθηκαν μήπως ἔχασαν τὴ χάρη νὰ θαυματουργοῦν, ρώτησαν τὸν Ἰησοῦ γιὰ ποιὸ λόگو δὲν μπόρεσαν νὰ βγάλουν τὸ δαιμόνιο ἀπὸ τὸ νέο. Ὁ Κύριος τοὺς ἀπάντησε ὅτι αὐτὸ ὀφείλεται στὴν ἀπιστία τους· καὶ πρόσθεσε ὅτι ἂν εἶχαν τόση πίστη, ὅσο εἶναι τὸ μέγεθος ἑνὸς κόκκου σιναπιοῦ, τότε θὰ μπορούσαν νὰ κάνουν ἀκόμη καὶ τὰ πιὸ μεγάλα θαύματα. Μὲ τὰ λόγια του αὐτὰ ὁ Κύριος ἀναφέρεται στὴ δεύτερη βαθμίδα τῆς πίστεως· δηλαδή στὴ σταθερὴ ἐκείνη πνευματικὴ κατάσταση, στὴν ὁποία ὁ πιστός, διαθέτοντας μόνιμα μέσα του ἄφθονη τὴν παρουσία τῆς θείας χάριτος, ἔχει τὴν ἄνωθεν πληροφορία πὼς ὁ,τι ζητήσει ἀπὸ τὸν Θεό, θὰ γίνῃ. Πράγματι, οἱ μαθητὲς, ἐπειδὴ δὲν ἦταν ἀκόμη σταθεροποιημένοι στὴν ἀρετὴ καὶ τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος,

12 Αὐγούστου 2012: ΚΥΡΙΑΚΗ Ἰ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Φωτίου καὶ Ἀνικήτου τῶν μαρτύρων († 305 - 306).

Ἦχος: α' – Ἐωθινόν: Ἰ' – Ἀπόστολος: Α' Κορ. δ' 9-16 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. ιζ' 14-23.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 19 Αὐγούστου, ΙΑ' Ματθαίου.

Ἀπόστολος: Α' Κορ. θ' 2-12 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. ιη' 23-35.

Η ΚΟΙΜΗΣΗ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Ἡ Ἐκκλησία εορτάζει μέ πνευματική εὐφροσύνη καί λατρευτική λαμπρότητα τήν Κοίμηση καί τή Μετάσταση τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Καμία γυναίκα δέν ἀξιώθηκε στόν κόσμον τή μεγίστη τιμή τῆς ἁγίας Παρθένου τῆς Ναζαρέτ, πού ἔγινε μητέρα τοῦ Θεοῦ στή γῆ. Οἱ γενεές τῶν ἀνθρώπων μακαρίζουν τή Θεοτόκο, πού εἶναι «τό ἀμόλυντον τῆς παρθενίας κειμήλιον», καθώς τήν ἐγκωμιάζει ὁ ἅγιος Πρόκλος. Ἡ Ἐκκλησία ἐφύλαξε τούς ὠραιότερους ὕμνους γιά τήν Παναγία καί κάθε ψυχὴ χριστιανοῦ στρέφεται πάντα μέ ἐμπιστοσύνη πρὸς τή μητέρα τοῦ Κυρίου. Εἶναι ἀκριβῶς ἡ μητέρα, καί στό πανάγιο πρόσωπό της βλέπει ὁ κάθε πιστός τή δική του μητέρα, τή γυναίκα πού τόν ἔθρεψε στά σπλάχνα της, πού τόν θήλασε τό γάλα της, πού τόν κράτησε στά χέρια της, πού τόν προστάτευε στήν ἀγκαλιά της. «...μητρόφωαν ἔχουσα πρὸς τόν Θεόν τήν ἰσχύν, καί τοῖς καθ' ὑπεροχὴν ἁμαρτάνουσι καθ' ὑπερβολήν τήν συγχώρησιν ἔξανυει».

Ἀπό τό βιβλίον τοῦ Ἐπισκόπου Διονυσίου Α. Ψαριανοῦ (Μητρ. Κοζάνης),
Μικρός Συναξαριστής, ἐκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἀπό τίς ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ΣΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑ ΘΕΟΤΟΚΟ

Κείμενο - Μετάφραση τοῦ ἁειμν. Καθηγ. Ἀνδρέα Θεοδώρου. Ἐγκόλπιο σέ πολυτελεῆ ἐκδοση, (σχήμα 10x14, σελ. 168).

δέν μόρεσαν, ὅπως ὁ Ἰησοῦς, νά μεταβάλλουν τήν ὀλιγοπιστία τοῦ πατέρα καί νά θεραπεύσουν τόν υἱό του. Γι' αὐτό καί ὁ Κύριος τόνισε τήν ἀνάγκη τῆς νηστείας καί τῆς προσευχῆς, καί κατ' ἐπέκταση καί τῶν ἀλλῶν ἀρετῶν: γιά νά τονίσει ὅτι δέν μπορούμε νά μεταβοῦμε «ἐκ πίστεως εἰς πίστιν», ἀπό τήν πίστη ὅτι ὑπάρχει ὁ Θεός, στήν πίστη ὅτι μπορεῖ ὁ Θεός νά ἐνεργήσει ἄμεσα ὅταν τοῦ τό ζητήσουμε, ἄν δέν γεμίσουμε τήν ὑπαρξή μας μέ τή θεία χάρη τηρώντας μέ συνέπεια τίς ἐντολές του. Ἔσ' ἐργαζόμαστε λοιπόν μέ πολὺ φιλότιμο τίς ἐντολές τοῦ Κυρίου, ὥστε προοδεύοντας στήν πίστη, καί τά δαιμονιώδη πάθη νά ὑποταχθοῦν σέ μᾶς καί τά ὀνόματά μας νά γραφοῦν στούς οὐρανοῦς. Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Π. Κ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλον ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὄλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr